ปัจจัยที่ทำนายความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่
Factors Predicting the Intention to Engage in Sexual Intercourse among University Students Using Dating Applications

วิริทธิ์พล งานดี, เอื้อการย์ พาสีหล้า[1], กุลลดา ธะนะพิมพ์[1], ขวัญจิรา ต๋ำคำ[1], ณิชกมล แท่งทอง[1], ธนิดา เปลี่ยวญาติ[1], ศิริลักษณ์ สมบูรณ์ชัย[1] และ เนตรนภา พรหมมา[2]

Wiritpon Ngandee[1], Eurkarn Phaseela[1], Kunlada Thanapim[1], Khwanjira Takham[1], Nichakamon Theangthong[1], Thanida Pliawyat[1], Siriluck Somboonchai[1] and Natnapa Promma[2]

Received: 22 February 2025 **Revised:** 8 May 2025 **Accepted:** 22 May 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวางนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสัดส่วนและปัจจัยที่ทำนายความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่ ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จังหวัดพะเยา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 362 คน เก็บข้อมูลเดือนมิถุนายน 2567 โดยใช้แบบสอบถามตามทฤษฎีกระทำด้วยเหตุผล ใช้สถิติไคว-สแควร์และถดถอยโลจีสติก ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 56.63 และ 43.37) อายุเฉลี่ย 19.84 ปี สถานภาพความรักแบบโสด ร้อยละ 68.23 ได้ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน 6,174.59 บาท ส่วนใหญ่พักหอพักเอกชน สัดส่วนความตั้งใจมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 31.77 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.05) ได้แก่ เพศ กลุ่มคณะ การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์บรรทัดฐานกลุ่ม และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ ปัจจัยที่ทำนายได้ ได้แก่ เพศ กลุ่มคณะ การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งร่วมกันอธิบายความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาได้ร้อยละ 22.2 (R^2 = 0.222) ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ ปรับทัศนคติ และให้ความรู้เรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในนักศึกษา

คำสำคัญ : การมีเพศสัมพันธ์, นักศึกษา, แอปพลิเคชันหาคู่, ความตั้งใจ, พฤติกรรมไม่พึงประสงค์

[1] นักศึกษาปริญญาตรี, หลักสูตรสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต, สาขาวิชาอนามัยชุมชน, คณะสาธารณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยพะเยา

[2] อาจารย์ที่ปรึกษารายวิชาระเบียบวิธีวิจัย, สาขาวิชาอนามัยชุมชน, คณะสาธารณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยพะเยา

[1] Bachelor of Public Health Program in Community Health, Department of Community Health, School of Public Health, University of Phayao, Email: com20wiritphon@gmail.com

[2] Academic Advisor for the Research Methodology Course, Department of Community Health, School of Public Health, University of Phayao

* Corresponding author: WiritponNgandee, Email: com20wiritphon@gmail.com

Abstract

This cross-sectional survey aimed to study the proportion and factors predicting the intention to have sexual intercourse among university students using dating applications at a university in Phayao Province. The sample consisted of 362 students, with data were collected in June 2024 using a questionnaire based on the Theory of Reasoned Action (TRA). Chi-square and logistic regression statistics were applied. The results revealed that the sample consisted of more females than males (56.63% and 43.37%, respectively), with an average age of 19.84 years. Two-thirds were single, with an average monthly expense of 6,000 THB, and most resided in private dormitories. The proportion of students intending to have sexual intercourse was 31.77%. Statistically significant factors associated with the intention to have sexual intercourse (p-value < 0.05) included gender, faculty group, use of dating applications, attitude toward sexual intercourse, group norms, and undesirable risky sexual behaviors. Predictive factors included gender, faculty group, use of dating applications, and attitude toward sexual intercourse, which collectively explained 22.2% of the variance in students' intention to have sexual intercourse ($R^2 = 0.222$). The university should collaborate with relevant agencies to organize activities promoting knowledge, adjusting attitudes, and providing appropriate education on the prevention of sexually transmitted diseases to prevent unintended pregnancies and unsafe sexual practices among university students.

Keywords: Sexual Activity, University Students, Dating Applications, Intention, Undesirable Behavior

บทนำ

วัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ องค์การอนามัยโลก กำหนดช่วงวัยรุ่นที่อายุ 10–19 ปี และช่วงเยาวชนที่อายุ 15–24 ปี ในบริบทของประเทศไทย ปี 2565 มีวัยรุ่นร้อยละ 12.1 ของประชากรทั้งหมด หรือประมาณ 8 ล้านคนจากประชากรทั้งสิ้น 66 ล้านคน ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ อย่างไรก็ตาม วัยรุ่นยังเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพทางเพศ (กองโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2566)

รายงานของศูนย์ควบคุมโรคแห่งสหรัฐอเมริกา (CDC) ในปี 2018 ระบุว่าโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (STIs) ในวัยรุ่นส่วนใหญ่มาจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยหรือวิธีคุมกำเนิดที่เหมาะสม ในประเทศไทย สถานการณ์มีความคล้ายคลึงกัน ข้อมูลจากกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2565 พบว่าประเทศไทยมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ 9,230 คน ซึ่งเกือบครึ่งหนึ่งเป็นเยาวชนอายุ 15-24 ปี จำนวน 4,379 คน พฤติกรรมที่ส่งผลให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ถึงร้อยละ 96 เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน (สหกูลจินตนาการ, 2567) ปัญหาเหล่านี้ไม่เพียงส่งผลกระทบต่อสุขภาพของวัยรุ่นเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อ

ภาระทางเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม แนวทางการป้องกันที่สำคัญจึงรวมถึงการส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย การให้ความรู้เรื่องสุขภาพทางเพศ และการเปิดโอกาสให้วัยรุ่นสามารถพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยและปลอดภัยในสังคม (สำนักข่าว Hfocus เจาะลึกระบบสุขภาพ, 2566) ปัจจุบัน เทคโนโลยีและโซเชียลมีเดียมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยเฉพาะการสื่อสารแบบสองทางที่เอื้อต่อการพบปะผู้คนใหม่ ๆ ได้ง่ายขึ้น (Van der Wal et al., 2024) หนึ่งในเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นคือแอปพลิเคชันหาคู่ (Dating Applications) ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในกลุ่มวัยรุ่นและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของพวกเขา การใช้แอปเหล่านี้ทำให้การพบปะและสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นเรื่องง่ายและรวดเร็วขึ้น อย่างไรก็ตาม การใช้แอปพลิเคชันหาคู่อาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ป้องกัน หรือการมีคู่นอนหลายคน ซึ่งเพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (STIs) และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การศึกษาพฤติกรรมการใช้แอปพลิเคชันหาคู่พบว่า วัยรุ่นบางคนใช้แอปเหล่านี้เพื่อหาเพื่อนใหม่หรือคนคุยแก้เหงา แต่ก็มีบางส่วนที่ใช้เพื่อหาคู่นอนแบบชั่วคราว ซึ่งอาจเพิ่มความเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัย (นริศรา สายสุดตา และคณะ, 2566)

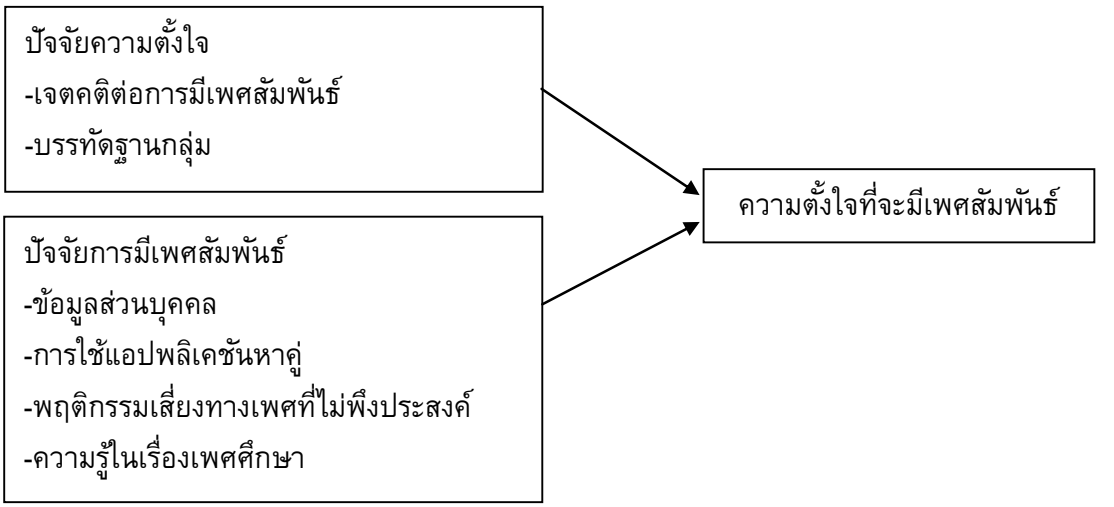
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นอาจเกิดจากหลายปัจจัย เช่น การเข้าสังคมในสถานบันเทิง การแต่งกายที่ยั่วยุ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางกายที่เกินขอบเขต เช่น การจับมือ กอด หรือจูบก่อนวัยอันควร ซึ่งอาจกระตุ้นแรงขับทางเพศและนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ในขณะเดียวกัน สมาร์ตโฟนได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน โดยปัจจุบันมีสมาร์ตโฟนใช้งานมากกว่า 5.5 พันล้านเครื่องทั่วโลก และในประเทศไทยมีผู้ใช้สมาร์ตโฟนประมาณ 50 ล้านคน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นตามการพัฒนาเทคโนโลยี 5G การเข้าถึงแอปพลิเคชันหาคู่ได้ง่ายผ่านสมาร์ตโฟนอาจเป็นอีกปัจจัยที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น ได้แก่ การเปลี่ยนคู่นอนบ่อย, การไม่ใช้ถุงยางอนามัย, และการมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ยินยอมพร้อมใจ ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพทางเพศ เช่น การติดโรคทางเพศสัมพันธ์, การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์, และภาวะซึมเศร้าและวิตกกังวล (รชิดา สิริดลธี, 2564)

จากแนวโน้มการใช้แอปพลิเคชันหาคู่ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มนักศึกษา เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย การศึกษานี้จึงใช้แนวคิดทฤษฎีกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action: TRA) ซึ่งระบุว่าพฤติกรรมของบุคคลสามารถคาดการณ์ได้จากความตั้งใจ (Intention) โดยความตั้งใจดังกล่าวได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ (Attitude) และบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) (Ajzen & Fishbein, 2000) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่ และหาแนวทางป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนานโยบายและมาตรการส่งเสริมสุขภาพทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสัดส่วนความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

กรอบแนวคิด (Conceptual Framework)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง (Cross sectional Survey Research) เก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถามชนิดถามตอบด้วยตนเอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยพะเยา ข้อมูลสถิตินักศึกษาปี 2567 จากระบบบริการศึกษา มีจำนวนนักศึกษา ทั้งสิ้นจำนวน 19,306 คน และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ของ Daniel and Cross (2018) ได้ผู้สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จำนวน 362 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการและข้อคำถามปลายเปิด ใช้การวัดข้อมูลประเภทมาตรนามบัญญัติ (Nominal scale) และมาตรเรียงลำดับ (Ordinal scale)

2) แบบสอบถามการใช้แอปพลิเคชันหาคู่ มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการใช้การวัดข้อมูลประเภทมาตรนามบัญญัติ (Nominal scale)

3) แบบสอบถามเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 10 ข้อ ใช้มาตรประมาณค่า (rating scales) 5 ระดับ ตามแนวทางของ Likert scale แบ่งระดับเป็น เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) เห็นด้วย (4) ไม่แน่ใจ (3) ไม่เห็นด้วย (2) และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) โดยใช้คำถามเชิงบวกและเชิงลบ มีช่วงคะแนน 10-50 คะแนน ประยุกต์ใช้เกณฑ์คะแนนของ Bloom (1971) ตัดที่ร้อยละ 60 ของคะแนน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เจตคติเชิงบวก (≥30 คะแนน) หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม และ เจตคติเชิงลบ (10-29 คะแนน) หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม

4) แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ตามกลุ่มอ้างอิง จำนวน 10 ข้อ ใช้มาตรประมาณค่า (rating scales) 5 ระดับ ตามแนวทางของ Likert scale แบ่งระดับเป็น เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) เห็นด้วย (4) ไม่แน่ใจ (3) ไม่เห็นด้วย (2) และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) โดยใช้คำถามเชิงบวกและเชิงลบ มีช่วงคะแนน 10-50 คะแนน ประยุกต์ใช้เกณฑ์คะแนนของ Bloom (1971) ตัดที่ร้อยละ 60 ของคะแนน การแปลผลเป็น 2 กลุ่ม คือ บรรทัดฐานกลุ่มเชิงบวก (≥30 คะแนน) หมายถึง มีความเชื่อเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเพื่อนและผู้ปกครองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม และ บรรทัดฐานกลุ่มเชิงลบ (10-29 คะแนน) หมายถึง มีความเชื่อเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเพื่อนและผู้ปกครองว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม

5) แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ เป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 9 ข้อ และแบบมาตรประมาณค่า (rating scales) จำนวน 10 ข้อ มี 3 ระดับ ได้แก่ ไม่เคยปฏิบัติ (0) ปฏิบัติบาง (1) ปฏิบัติบ่อย (2) ช่วงคะแนนของแบบสอบถาม 0-24 คะแนน แปลผลใช้ตามแนวทางของ เนตรนภา พรหมมา และคณะ (2556) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระดับต่ำ คือ ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ หรือเคยมีเพศสัมพันธ์แต่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง หรือมีคู่นอนเพียง 1 คน และมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0-14 คะแนน ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระดับสูง คือ เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง หรือมีคู่นอนมากกว่า 1 คนขึ้นไป และมีค่าคะแนนตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป

6) แบบสอบถามความรู้ในเรื่องเพศศึกษา มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน ช่วงคะแนนของแบบสอบถาม 0-10 คะแนน ประยุกต์ใช้เกณฑ์คะแนนของ Bloom (1971) ตัดที่ร้อยละ 80 ของคะแนน แปลผลเป็น 2 กลุ่มได้แก่ มีความรู้ในเรื่องเพศศึกษาระดับมาก (≥8 คะแนน) และมีความรู้ในเรื่องเพศศึกษาระดับน้อย (0-7 คะแนน)

7) ความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 6 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นเชิงบวกและเชิงลบ ใช้มาตรประมาณค่า (rating scales) 4 ระดับ ตามแนวทางของ Likert scale ได้แก่ ไม่ตั้งใจเลย (4) ไม่ตั้งใจ (3) ตั้งใจ (2) และตั้งใจมาก (1) เกณฑ์การแปลผลค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ซึ่งใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับคะแนนของ Best (1977) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์
3.01-4.00	น้อย
2.01-3.00	ปานกลาง
1.00-2.00	มาก

ส่วนการแปลผลค่าคะแนนความตั้งใจโดยภาพรวม ซึ่งมีช่วงคะแนน 6-24 คะแนน ประยุกต์ใช้เกณฑ์คะแนนของ Bloom (1971) ตัดที่ร้อยละ 60 ของคะแนน แปลผลเป็น 2 กลุ่ม คือ มีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ (6-14 คะแนน) และไม่มีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ (≥15 คะแนน)

แบบสอบถามทั้งฉบับผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา มีค่า IOC เท่ากับ 1 และผ่านการทดสอบความเที่ยง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ่ามากกว่า 0.7

วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้รับการอนุมัติจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากมหาวิทยาลัยพะเยา เลขที่ HREC-UP-HSST 1.3/016/67 ก่อนเริ่มเก็บข้อมูลได้ชี้แจงวัตถุประสงค์และสิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในหน้าแรกของแบบสอบถาม ผู้เข้าร่วมสามารถปฏิเสธการเข้าร่วมได้โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ข้อมูลจะถูกเก็บจากกลุ่มที่ลงนามยินยอมเท่านั้น และจะได้รับการปกป้องอย่างเป็นความลับ ข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายภายใน 1 ปีหลังการวิจัยเสร็จสิ้น ผลการ

วิเคราะห์จะนำเสนอในภาพรวม ไม่มีการเปิดเผยรายบุคคลในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้นักศึกษาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ทั้งในช่วงเวลาก่อนหรือหลังเรียนประมาณ 10-15 นาที นอกจากนี้ ยังมีการส่ง QR Code ผ่านช่องทางออนไลน์ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามจนได้ข้อมูลครบตามที่กำหนด

การวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติวิเคราะห์ โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ใช้การทดสอบไคว-สแควร์ (Chi-square test) และวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่ในการทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยโลจีสติก (Multiple Logistic Regression Analysis)

ผลการศึกษา

ปัจจัยด้านประชากร พบว่า โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศหญิงจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 61.60 โดยมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 19.84 ปี โดยมากที่สุด 23 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดมาก (ร้อยละ 68.23) ระดับชั้นปีที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุดคือปี 1 (ร้อยละ 27.62) อยู่ในกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์สุขภาพ มากที่สุด ร้อยละ 42.00 ส่วนใหญ่จะได้รับการดูแบบผสมผสาน ที่ร้อยละ 60.49 ส่วนค่าใช้จ่ายรายเดือนเฉลี่ย 6174.59 และสามในสี่พักอาศัยอยู่หอนอก (ร้อยละ 75.13) ดังแสดงในตารางที่ 1

ความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษารายข้อ พบว่า มีค่าเฉลี่ยภาพรวม เท่ากับ 2.69 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.681 มีความตั้งใจในระดับปานกลาง ดังแสดงในตารางที่ 2 แต่เมื่อพิจารณาเป็นค่าคะแนนและมาจัดเป็นกลุ่มความตั้งใจ พบว่า มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ เท่ากับ 16.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.088 โดยมีคะแนนสูงสุด 24 คะแนน คะแนนต่ำสุด 6 คะแนน เมื่อแบ่งระดับความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ไม่มีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 68.23 และมีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 31.77

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของปัจจัยด้านประชากร

ปัจจัยด้านประชากร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	157	43.37
หญิง	205	56.63
อายุ (ปี)		
18-19 ปี	152	42.99
ตั้งแต่ 20 ปี ขึ้นไป	210	58.01
= 19.84 ,SD = 1.237 ,Min = 18 , Max = 23		
สถานภาพความรัก		
โสด	247	68.23
มีแฟน	115	31.77
ระดับชั้นปี		
ปี 1	100	27.62
ปี 2	86	23.76
ปี 3	86	23.76
ปี 4	90	24.86
กลุ่มคณะ		
กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	105	29.00
กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์สุขภาพ	152	42.00
กลุ่มคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	105	29.00
รูปแบบการเลี้ยงดู		
เอาใจใส่	126	34.81
เข้มงวด	14	3.87
ผสมผสาน	219	60.49
ละเลย	3	0.82
ค่าใช้จ่ายต่อเดือน		
ต่ำกว่า 3,000	45	12.43
3,001-5,000	143	39.50
5,001-10,000	142	39.22
มากกว่า 10,000	32	8.83
= 6,174.59 ,SD = 3,146.236 ,Min = 1,000 , Max = 20,000		
สถานที่พักอาศัย		
บ้าน	11	3.04
หอใน	79	21.82
หอนอก	272	75.14

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์

ความตั้งใจ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. ความตั้งใจที่มีเพศสัมพันธ์*	2.67	0.995	ปานกลาง
2. ความตั้งใจที่มีเพศสัมพันธ์ในอีก 1 เดือนข้างหน้า*	3.08	0.938	น้อย
3. ความตั้งใจที่มีเพศสัมพันธ์ในอีก 3 เดือนข้างหน้า*	3.07	0.937	น้อย
4. ความตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์	2.46	0.902	ปานกลาง
5. ความตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในอีก 1 เดือนข้างหน้า	2.46	0.971	ปานกลาง
6. ความตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในอีก 3 เดือนข้างหน้า	2.43	0.986	ปานกลาง
ภาพรวม	**2.69**	**0.681**	**ปานกลาง**

*คำถามเชิงลบ

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะการมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้สถิติการทดสอบไคว-สแควร์ (Chi-square test) พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ เพศ กลุ่มคณะ การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ บรรทัดฐานกลุ่ม และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ ส่วนปัจจัย อายุ สถานภาพความรัก ระดับชั้นปีที่ศึกษา และความรู้ในเรื่องเพศศึกษา พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้สถิติการทดสอบไคว-สแควร์ (Chi-square test)

ปัจจัย	ความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์		(df)	p-value
	ตั้งใจ	ไม่ตั้งใจ		
เพศ			6.421	0.011*
ชาย	61 (38.85)	96 (61.15)	(1)	
หญิง	54 (26.34)	151 (73.66)		
อายุ (ปี)			3.593	0.058
18-19 ปี	40 (26.32)	112 (73.68)	(1)	
ตั้งแต่ 20 ปี ขึ้นไป	75 (35.71)	135 (64.29)		
สถานภาพความรัก			0.707	0.401
โสด	75 (30.36)	172 (69.64)	(1)	
มีแฟน	40 (34.78)	75 (65.22)		

ปัจจัย	ความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์		(df)	p-value
	ตั้งใจ	ไม่ตั้งใจ		
ระดับชั้นปี			5.823	0.121
ปี 1	28 (28.00)	72 (72.00)	(3)	
ปี 2	22 (25.58)	64 (74.42)		
ปี 3	28 (32.56)	58 (67.44)		
ปี 4	37 (41.11)	53 (58.89)		
กลุ่มคณะ			13.329	0.001**
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	19 (18.10)	86 (81.90)	(2)	
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	54 (35.53)	98 (64.47)		
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	42 (40.00)	63 (60.00)		
การใช้แอปพลิเคชันหาคู่			38.176	<0.001**
ไม่ใช้	38 (18.54)	167 (81.46)	(1)	
ใช้	77 (49.04)	80 (50.96)		
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์			20.670	<0.001**
เชิงบวก	20 (16.26)	103 (83.74)	(1)	
เชิงลบ	95 (39.75)	144 (60.25)		
บรรทัดฐานกลุ่ม			7.625	0.006**
เชิงบวก	64 (26.89)	174 (73.11)	(1)	
เชิงลบ	51 (41.13)	73 (58.87)		
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่พึงประสงค์			14.443	<0.001**
เสี่ยงต่ำ	99 (29.29)	239 (70.71)	(1)	
เสี่ยงสูง	16 (66.67)	8 (33.33)		
ความรู้ในเรื่องเพศศึกษา			0.796	0.372
มาก	67 (30.04)	156 (69.96)	(1)	
น้อย	48 (34.53)	91 (65.47)		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**นับสำคัญทางสถิติที่รัดบ 0.01

การวิเคราะห์ถดถอยโลจีสติกพหุครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ โดยตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย เพศ กลุ่มคณะ การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ (Dating Applications) และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ผลการวิเคราะห์ พบว่า เพศชายมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (B = 0.524, p = 0.049) โดยมีอัตราส่วนความเป็นไปได้ เท่ากับ 1.69 (95% CI: 1.002-2.849) หมายความว่าเพศชายมีความเสี่ยงในการมีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าเพศหญิงประมาณ 1.69 เท่า กลุ่มคณะเมื่อเทียบกับนักศึกษากลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (กลุ่มอ้างอิง) พบว่านักศึกษากลุ่มคณะวิทยาศาสตร์สุขภาพมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (B = 0.936, Adj. OR = 2.55, 95% CI: 1.326–4.907, p = 0.005)

นักศึกษากลุ่มคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีแนวโน้มสูงยิ่งขึ้นไปอีก (B = 1.240, Adj. OR = 3.46, 95% CI: 1.698–7.038, p = 0.001) แสดงว่านักศึกษาในสองกลุ่มนี้มีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีประมาณ 2.55 และ 3.46 เท่าตามลำดับ ส่วนการใช้แอปพลิเคชันหาคู่ ผู้ที่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่มีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ที่ไม่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (B = 1.064, Adj. OR = 2.90, 95% CI: 1.748–4.809, p < 0.001) หมายถึงความเสี่ยงเพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่าเมื่อเทียบกับผู้ที่ไม่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าผู้ที่มีเจตคติเชิงลบต่อการมีเพศสัมพันธ์กลับมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (B = 0.886, Adj. OR = 2.43, 95% CI: 1.349–4.362, p = 0.003) สมการการทำนายนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ได้ประมาณ ร้อยละ 22.2 (Nagelkerke R^2 = 0.222) ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยโลจีสติก (Multiple Logistic Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	B	S.E.	Adj. OR	95% CI	p-value
เพศ					
หญิง	อ้างอิง				
ชาย	0.524	0.267	1.690	1.002-2.849	0.049*
กลุ่มคณะ					
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	อ้างอิง				
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	0.936	0.334	2.551	1.326-4.907	0.005**
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1.240	0.363	3.457	1.698-7.038	0.001**
การใช้เดทติ้งแอปพลิเคชัน					
ไม่ใช้	อ้างอิง				
ใช้	1.064	0.258	2.899	1.748-4.809	<0.001**
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์					
เชิงบวก	อ้างอิง				
เชิงลบ	0.886	0.299	2.425	1.349-4.362	0.003**
Constant=-2.966, -2 log likelihood=390.222, Nagelkerke R^2=0.222					

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**นัยสำคัญทางสถิติที่รัดับ 0.01

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษานี้พบสัดส่วนความตั้งใจการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา ร้อยละ 31.77 เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมจะอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนถึงความซับซ้อนของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาในยุคปัจจุบัน ปัจจัยเหล่านี้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของค่านิยมทางสังคมที่มีความเปิดกว้างมากขึ้นเกี่ยวกับการพูดคุยเรื่องเพศ การยอมรับในเพศหลากหลาย และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานที่ไม่ถือเป็นข้อห้ามเหมือนในอดีต (Stewart et al., 2021) อย่างไรก็ตาม ยังมีนักศึกษาจำนวนมากที่อาจลังเลหรือให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น การเรียนศาสนา หรือคุณค่าทางศีลธรรม ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ (Lin et al., 2020) นอกจากนี้ การเข้าถึงสื่อออนไลน์อย่างกว้างขวางช่วยส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดและมุมมองเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น (พัชรินทร์ บุญถนอม และคณะ, 2566) ซึ่งอาจกระตุ้นความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา ขณะเดียวกัน ความรู้เรื่องสุขภาพทางเพศที่มหาวิทยาลัยในปัจจุบันจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการตระหนักรู้ถึงความเสี่ยงของการมีเพศสัมพันธ์ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พร้อม ซึ่งอาจช่วยให้นักศึกษามีการตัดสินใจอย่างรอบคอบเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของตนเอง

การศึกษานี้พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำนายความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ เพศ กลุ่มคณะ การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ประมาณร้อยละ 22.2 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรินทร์ บุญถนอม และคณะ (2566) ที่พบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารออนไลน์เรื่องเพศ และทัศนคติต่อการใช้สื่อออนไลน์เรื่องเพศ โดยร่วมกันทำนายการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เรื่องเพศได้ร้อยละ 27.3 นอกจากนี้ Her and Timmermans (2021) ยังรายงานว่าการใช้แอปพลิเคชันหาคู่ เช่น Tinder มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เป็นทางการในกลุ่มนักศึกษา อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากการศึกษาของ Hunter et al. (2021) ที่ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยด้านความตระหนักรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงทางเพศและการสื่อสารเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์กับเพื่อนมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเจตคติส่วนบุคคล เนื่องจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละงานวิจัย

เพศชายมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง 1.69 เท่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wu et al. (2021) ที่พบว่าเพศชายมักแสดงออกถึงความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าเพศหญิง เนื่องจากเพศชายมักมีแรงขับทางเพศสูงกว่าเพศหญิง และคิดถึงเรื่องเพศบ่อยกว่ามาก มักแสดงออกถึงความต้องการทางเพศอย่างตรงไปตรงมาและชัดเจน ในขณะที่ผู้หญิงอาจมีวิธีการสื่อสารที่ซับซ้อนหรือขึ้นอยู่กับบริบททางสังคมในขณะที่ค่านิยมทางเพศสังคมมักคาดหวังให้ผู้ชายเป็นฝ่ายรุกหรือแสดงออกถึงความต้องการทางเพศก่อน ในขณะที่ผู้หญิงมักถูกสอนให้รักษาภาพลักษณ์และความสงวนตัว

นักศึกษากลุ่มคณะวิทยาศาสตร์สุขภาพและมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2.55 และ 3.46 เท่าตามลำดับ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ Campbell-Montalvo et al. (2022) ที่พบว่าปัจจัยทางวิชาการ เช่น ความเครียดในการเรียนและความกดดันทางวิชาชีพในกลุ่มนักศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อาจเป็นปัจจัยลดทอนความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาในสาขาอื่นที่มีความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการเวลามากกว่า

นักศึกษาที่ใช้แอปพลิเคชันหาคู่มีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ที่ไม่ใช้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ที่ระบุว่าการใช้แอปพลิเคชันหาคู่สามารถเพิ่มโอกาสในการพบปะและสร้างความสัมพันธ์เชิงชู้สาวได้ง่ายขึ้น การใช้สื่อออนไลน์และแอปพลิเคชันหาคู่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของคนรุ่นใหม่ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยเรียนและวัยทำงานที่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างสะดวก (Mignaultl et al., 2024) ส่วนผลการศึกษาของ Lepp et al. (2025) ยังชี้ให้เห็นว่าปัจจัยด้านเพศและการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา โดยเฉพาะการใช้แอปพลิเคชันหาคู่ที่ช่วยลดอุปสรรคด้านการเข้าสังคมและเพิ่มโอกาสในการสร้างความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัด และอาจเพิ่มความเสี่ยงต่อสุขภาพทางเพศหากไม่มีการป้องกันที่เหมาะสม

เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์เชิงลบกลับมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์สูง ผลลัพธ์นี้อาจอธิบายได้จากปรากฏการณ์ทางจิตวิทยา นักศึกษาอาจแสดงเจตคติเชิงลบเพื่อสอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคม เช่น อิทธิพลจากเพื่อน การกระตุ้นจากสื่อและส่วนบุคคล เช่น ความอยากรู้อยากลอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จิรัชญา เหล่าคมพฤฒาจารย์ และคณะ (2567) ที่พบว่าเจตคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์

การวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคลและสังคมในการทำนายความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา ซึ่งข้อมูลนี้สามารถนำไปใช้ในการออกแบบโปรแกรมการให้ความรู้และการส่งเสริมสุขภาพทางเพศที่เหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการจัดทำโครงการหรือกิจกรรมที่ปรับการรับรู้และทัศนคติที่ดีต่อสุขภาพทางเพศ โดยเฉพาะในกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตลอดจนส่งเสริมการสร้างสภาพแวดล้อมทางสังคมที่สนับสนุนการมีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัยและเหมาะสม ผ่านการสร้างความตระหนักรู้ในมหาวิทยาลัยและชุมชน

2. จัดอบรมเกี่ยวกับการใช้แอปพลิเคชันหาคู่อย่างปลอดภัย รวมถึงการเสริมสร้างทักษะในการตัดสินใจและการสื่อสารเชิงบวกเกี่ยวกับเรื่องเพศ พัฒนาโปรแกรมแนะแนวหรือให้คำปรึกษาที่เน้นการปรับเปลี่ยนเจตคติในเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและรับผิดชอบ

3. สำหรับการวิจัยในอนาคตควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ เช่น อิทธิพลของครอบครัว เพื่อน หรือสื่อสังคมออนไลน์ในเชิงลึกมากขึ้น และการวิจัยเชิงคุณภาพอาจช่วยให้เข้าใจถึงแรงจูงใจและประสบการณ์ส่วนบุคคลของนักศึกษาได้ดียิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาระเบียบวิธีวิจัยตามหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนามัยชุมชน

เอกสารอ้างอิง

กองโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค. (2566). *รายงานประจำปีกองโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปี พ.ศ. 2565*. กระทรวงสาธารณสุข. https://ddc.moph.go.th/uploads/publish/1484920231011065419.pdf

จิรัชญา เหล่าคมพฤฒาจารย์, ธิติรัตน์ เหล่าคมพฤฒาจารย์, ยุทธกร ทิพชาติ, และ กุลวดี ศรีเมือง. (2567). ความรู้ เจตคติและพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดชัยภูมิ. *วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ, 17*(3), 172–186. https://he02.tci-thaijo.org/index.php/RDHSJ/article/view/269977/185174

นริศรา สายสุดตา, สุทธิชัย ศิรินวล, สมคิด จูหว้า, และคณะ. (2566). การศึกษาพฤติกรรมการใช้แอปพลิเคชันหาคู่และการมีเพศสัมพันธ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคเหนือ. ใน *รายงานการประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 15 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม วิจัยและพัฒนาบนฐานเศรษฐกิจ BCG สู่การการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน* (หน้า 1866–1878). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. https://publication.npru.ac.th/jspui/bitstream/123456789/2052/1/178.pdf

เนตรนภา พรหมมา, จรวยพร สุภาพ, กนิษฐา จำรูญสวัสดิ์, เตพิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์, และ สุปรียา ตันสกุล. (2556). ปัจจัยคาดทำนายความตั้งใจมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาชายชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย. *Health Science, Science and Technology Reviews, 6*(2), 157–167. https://li01.tci-thaijo.org/index.php/journalup/article/view/43264/35756

พัชรินทร์ บุญถนอม, ชนัญชิดาดุษฎี ทูลศิริ, และ สมสมัย รัตนกรีฑากุล. (2566). ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมืองจังหวัดจันทบุรี. *วารสารไทยเภสัชศาสตร์และวิทยาการสุขภาพ, 18*(4), 416–422. https://ejournals.swu.ac.th/index.php/pharm/article/view/14457/12700

รชิดา สิริดลลธี. (2564). การใช้แอปพลิเคชันหาคู่ทินเดอร์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและผลลัพธ์สุขภาพทางเพศเชิงลบ: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ. *วารสารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมนิดา, 8*(2), 25–48.

สหกูล จินตนาการ. (2567, 1 มีนาคม). *การติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มวัยรุ่น-เยาวชน*. สภากาชาดไทย. https://th.trcarc.org/co010324/

สำนักข่าว Hfocus เจาะลึกระบบสุขภาพ. (2566, 6 พฤศจิกายน). *กรมอนามัยเตือนวัยรุ่น Safe Sex หลังตัวเลขติดเชื้อเอชไอวีสูงขึ้น*. https://www.hfocus.org/content/2023/11/28855

Ajzen, I., & Fishbein, M. (2000). Attitudes and the attitude-behavior relation: Reasoned and automatic processes. *European Review of Social Psychology, 11*(1), 1–33. https://doi.org/10.1080/14792779943000116

Best, J. W. (1977). *Research in education*. Prentice Hall.

Bloom, B. S. (1971). *Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals*. David McKay Company.

Campbell-Montalvo, R., Malaykhan, M., Smith, C. A., Hughes Miller, M., Puccia, E., Mayberry, M., Skvoretz, J., & Wao, H. (2022). Sexual and gender minority undergraduates' relationships and strategies for managing fit in STEM. *PLoS ONE, 17*(3), Article e0263561. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0263561

Daniel, W. W., & Cross, C. L. (2018). *Biostatistics: A foundation for analysis in the health sciences*. Wiley. https://faculty.ksu.edu.sa/sites/default/files/145_stat_-_textbook.pdf

Her, Y. C., & Timmermans, E. (2021). Tinder blue, mental flu? Exploring the associations between Tinder use and well-being. *Information, Communication & Society, 24*(9), 1303–1319. https://doi.org/10.1080/1369118X.2020.1764606

Hunter, J., van Blerk, L., & Shand, W. (2021). The influence of peer relationships on young people's sexual health in Sub-Saharan African street contexts. *Social Science & Medicine, 288*, Article 113285. https://doi.org/10.1016/j.socscimed.2020.113285

Lepp, A., Yim, B., & Barkley, J. E. (2025). Smartphone hookup app use (e.g. Tinder) and college student's risky sexual behavior: A model including leisure boredom, sensation seeking, and the moderating role of gender. *Computers in Human Behavior*, Article 108581. https://doi.org/10.1016/j.chb.2025.108581

Lin, C. L., Ye, Y., Lin, P., Lai, X. L., Jin, Y. Q., Wang, X., & Su, Y. S. (2021). Safe sexual behavior intentions among college students: The construction of an extended theory of planned behavior. *International Journal of Environmental Research and Public Health, 18*(12), Article 6349. https://doi.org/10.3390/ijerph18126349

Mignault, L., Vaillancourt-Morel, M. P., Ramos, B., Brassard, A., & Daspe, M. È. (2024). Is swiping right risky? Dating app use, sexual satisfaction, and risky sexual behavior among adolescents and young adults. *Sexual and Relationship Therapy, 39*(3), 819–842. https://doi.org/10.1080/14681994.2022.2078804

Stewart, R., Wright, B., Smith, L., Roberts, S., & Russell, N. (2021). Gendered stereotypes and norms: A systematic review of interventions designed to shift attitudes and behaviour. *Heliyon, 7*(4), Article e06660. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2021.e06660

Van der Wal, A., Valkenburg, P. M., & van Driel, I. I. (2024). In their own words: How adolescents use social media and how it affects them. *Social Media + Society, 10*(2), Article 20563051241248591. https://doi.org/10.1177/20563051241248591

Wu, H., Luo, S., Espinosa-Hernández, G., Klettner, A., White, T. D., & Li, H. (2021). Relating gender to sex: Gendered attitudes, sexual double standard, sexual intentions and behaviors in two Chinese adolescent samples. *The Journal of Sex Research, 58*(1), 29–40. https://doi.org/10.1080/00224499.2019.1695098